

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., v právní věci žalobkyně **K. V.**, bytem J. 46, Z., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2015, č. j. KUOK 42514/2015, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 7. 2015 domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, Odboru správního, oddělení dopravy (dále jen „správní

orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2015, č. j. 2014/1265/DO-MUZB-18, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 6. 6. 2014 v 21:52 hodin při řízení malého motocyklu Yamaha TZR 50, registrační značky X, neoprávněně a opakovaně užila k jízdě chodníku vedoucího kolem venkovního posezení restaurace Pyramida u fotbalového hřiště v obci Zábřeh. Tímto jednáním žalobkyně porušila § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, za což jí byla podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 19 odst. 1, 3 zákona o přestupcích, uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Nepopírá, že na daném pozemku projížděla, avšak napadá protiprávnost svého jednání. Žalobkyně namítá, že: 1) svým jednáním nemohla spáchat přestupek, neboť na pozemku p. č. 1981/1, kterého k jízdě na motocyklu využila, je dle náhledu do katastru nemovitostí zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy. Předmětný pozemek je navíc v katastru nemovitostí označen dle druhu jako ostatní plochy, způsob využití jako ostatní komunikace. Pokud by po této komunikaci byl průjezd motorovými vozidly zakázán, musela by na ní být umístěna dopravní značka zákaz vjezdu, která zde však umístěna není;

2) plná moc udělená žalobkyní zmocněnci Ing. M. J. byla neplatná, neboť neobsahuje podpis zákonného zástupce žalobkyně. Žalobkyně v době spáchání přestupku nebyla osobou plně svéprávnou. Vzhledem k tomu, že správní řád přiznává plnou procesní způsobilost osobám v tom rozsahu, v jakém jim zákon přiznává svéprávnost, a plně svéprávným se stává člověk až nabytím zletilosti, jedná se o vadu řízení, pokud správní orgán jednal s nezletilým účastníkem a nikoliv s jeho zákonným zástupcem ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně tak byla krácena na svých právech, neboť žalobkyni v řízení před správním orgánem obhajovala k tomu nekompetentní osoba. Správní orgán si měl vyžádat doplnění právní moci podpisem zákonného zástupce žalobkyně.

Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě tak, že trvá na svém rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám uvádí, že tyto nebyly v řízení o přestupku a následně v odvolání namítány, a tudíž se k nim žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí o odvolání vyjádřit. Dále doplnil, že žalobkyně byla v době přestupku mladistvá, jejíž práva zajišťuje ustanovení § 74 odst. 2 zákona o přestupcích, které ukládá správnímu orgánu povinnost vyrozumět o ústním jednání zákonného zástupce mladistvého a orgán vykonávající sociální ochranu, čímž je zajištěna důsledná právní ochrana mladistvého. Této povinnosti správní orgán I. stupně dostál. Samotná skutečnost, že žalobkyně byla v době projednávání přestupku mladistvá, nečiní zmocnění k zastupování nezákonným. K tomu žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31. Námitky týkající se odkazu na katastr nemovitostí považuje žalovaný za liché, neboť účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích a nikoliv katastrálními mapami.

K otázce týkající se užití chodníku při provozu na pozemních komunikacích se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že je irrelevantní tvrzení žalovaného, že se nemohl k jejím námitkám vyjádřit, neboť správní řízení není stíženo zásadou koncentrace řízení, aby žalobkyně musela do určitých termínů zaslat své námitky a návrhy důkazů, a dále odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Důkazní břemeno tak nese správní orgán, který má povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve kterém lze bez pochybností prokázat, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání. Žalobkyně nezpochybňuje zjištěný skutkový stav, tedy nekrátila tak žalovaného na možnosti se k tomu vyjádřit. Advokát žalobkyně pouze zjistil, že jízda po parcele, po které bylo prokázáno, že žalobkyně jela, není protiprávní, neboť jde o komunikaci. Co se týká plné moci, žalobkyně uvedla, že trvá na svých žalobních tvrzeních, neboť orgán sociálně právní ochrany je vyrozumíván ze zcela jiného důvodu než je zastupování před správním orgánem a poskytnutí ochrany procesních práv náležejících účastníku řízení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, na nějž poukazuje žalovaný, považuje žalobkyně za nepřiléhavý, neboť se týká jiného případu, kdy byla zpochybněna pravost plné moci, jakož i samotné její udělení zmocněnci. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, uvedla, že je nezbytné posouzení, zda se jednalo o chodník či nikoli, což žalovaný bezpečně neprokázal. Podstatné je, že dle pasportu komunikace je předmětná část parcely vedena jako „účelová komunikace“. K replice žalobkyně doložila sdělení správního orgánu I. stupně, odboru technické správy, týkajícího se určení komunikace na parcele č. 1981/1.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 6. 6. 2014 ve 22.10 hodin hlídka městské policie Zábřeh přijala telefonické oznámení s žádostí o prověření situace u venkovního posezení Restaurace Pyramida na ulici Postřelmovská, kdy po příjezdu hlídky na místo bylo zjištěno, že na chodníku mezi stadionem a stoly venkovního posezení stojí odstavený motocykl a u něj žalobkyně, která na dotaz strážníka přiznala, že na motocyklu po chodníku jezdila, neboť si chtěla zkrátit cestu, přičemž na dotaz, zda projela jen jednou, sdělila, že celkem třikrát. Dle úředního záznamu z téhož dne vzal neznámý host restaurace po třetím projetí žalobkyni klíče, které předal strážníkovi, jenž je posléze žalobkyni vrátil. Žalobkyně na výzvu strážníka odstrkala motocykl na parkoviště před stadion, uzamkla a poté byla převezena na služebnu Policie České republiky.

Správní orgán I. stupně nejprve žalobkyni vyzval k podání vysvětlení na den 20. 10. 2014, předvolání jí zaslal do vlastních rukou, žalobkyně se bez omluvy nedostavila. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 10. 2014 jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč, proti kterému si žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. podala odvolání, na základě něhož bylo rozhodnutí o pořádkové pokutě zrušeno a řízení zastaveno.

Dne 29. 1. 2015 oznámil správní orgán I. stupně zmocněnci žalobkyně i žalobkyni osobně zahájení správního řízení o přestupku a zároveň na den 9. 2. 2015 předvolal žalobkyni k ústnímu jednání, o kterém byl vyrozuměn rovněž orgán sociálně-právní ochrany dětí a zákonný zástupce žalobkyně. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně bez náležité omluvy k jednání nedostavila, projednal správní orgán I. stupně věc v její nepřítomnosti.

Dne 9. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze shora vymezeného přestupku. Rozhodnutí bylo dne 17. 2. 2015 doručeno zmocněnci žalobkyně, dne 10. 2. 2015 orgánu sociálně-právní ochrany dětí a dne 11. 2. 2015 zákonnému zástupci žalobkyně.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, doručené správnímu orgánu dne 2. 3. 2015, které i přes výzvu správního orgánu nebylo doplněno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2015, doručeným zmocněnci žalobkyně dne 22. 5. 2015, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

K žalobní námitce č. 1) soud uvádí, že pokud žalobkyně, která byla po celou dobu správního řízení pasivní, se poprvé až v žalobě snaží skutkové závěry správního orgánu o tom, že jela neoprávněně po chodníku, svými tvrzeními zpochybnit, když uvádí, že komunikace, po které jela, není chodníkem, tak dle názoru krajského soudu v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu procesní pasivita přestupce v prvním stupni i v odvolacím řízení v zásadě znemožňuje, aby přestupce přenesl dokazování až ke krajskému soudu. Na provedení důkazů k prokázání nových skutkových tvrzení je třeba trvat jen tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, např. pokud by bylo odvolací rozhodnutí pro přestupce objektivně překvapivé, tak tomu však v tomto případě rozhodně nemohlo být, neboť žalobkyni muselo být nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že žalobkyně přestupek spáchala, jasné, že existují důkazy prokazující její vinu. Za situace, kdy podala pouze blanketní odvolání, nemohla důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznána vinnou z přestupku. Domnívala-li se žalobkyně, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic jí nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedení dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě žalobkyně v jeho celém průběhu nelze její námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (druhu komunikace užitě k jízdě) projednat v řízení před správním soudem (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015 č. j. 7 As 83/2015-56, obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 - 43).

Ačkoli je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. obecně řízením v plné jurisdikci, existují limity týkající se možnosti uvádět skutkové

novoty až v řízení před krajským soudem. Je plně na účastnících řízení, aby svým procesním postupem dbali na řádné hájení svých práv a již v řízení před správními orgány uváděli všechny jim známé rozhodné skutečnosti, které mohou mít vliv na správné zjištění skutkového stavu. K tomu blíže Nejvyšší správní soud, který ve výše uvedeném rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, uvedl, že: *„Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z výše citovaného ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Stále však platí, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“ [...] V rozsudcích ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232 (č. 2033/2010 Sb.NSS), pak Nejvyšší správní soud doplnil, že „[v] souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“*

Správní orgány neměly ve správním řízení žádnou pochybnost o tom, že žalobkyně užila k jízdě chodníku, což bylo potvrzeno jak výslechy svědkyň, tak i úředními záznamy, a proto nemusely tuto skutečnost prokazovat, jak se mylně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, domnívá žalobkyně. Tak by tomu bylo za situace, pokud by správní orgány měly o této skutečnosti pochybnosti, což však, jak výše uvedeno, není případ žalobkyně.

Krajský soud tak uzavírá, že vzhledem k pasivitě žalobkyně v průběhu celého správního řízení nelze její námitku ohledně druhu komunikace, kterou použila k jízdě na malém motocyklu, v současné fázi projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity žalobkyně přezkoumávána v průběhu správního řízení (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).

Nad rámec uvedeného krajský soud pro úplnost konstatuje, že tvrzení žalobkyně o tom, že by místo, kde se měla žalobkyně dopustit přestupku, bylo vedeno jako účelová komunikace, není pravdivé. Podle vymezení skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobkyně měla dopustit přestupku jízdy na malém motocyklu na chodníku vedoucího kolem venkovního posezení restaurace Pyramida u fotbalového hřiště. Z listiny přiložené k replice žalobkyně jednoznačně vyplývá, že právě tato část předmětné parcely již není dle vyjádření správního

orgánu I. stupně vedena v pasportu komunikací, neboť v pasportu komunikací je vedena pouze část této parcely, a to od ulice Postřelmovské po bránu do areálu stadionu.

Krajský soud shledal nedůvodnou i námitku č. 2) žalobkyně. Zákon o přestupcích stanoví deliktní odpovědnost fyzické osoby s ohledem na její rozumovou a volní vyspělost na patnáctý rok věku (ustanovení § 5 odst. 1 zákona o přestupcích). Spáchat přestupek tak může jakákoliv fyzická osoba, která dosáhla věku patnácti let, má způsobilost k právní odpovědnosti a pouze vůči ní lze uplatňovat postih za přestupek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 As 65/2009-39, *přičítá-li zákon plnou odpovědnost mladistvému za své jednání, je nutno vycházet a priori i z toho, že tato osoba je i plně procesně způsobilá k úkonům ve správním (přestupkovém) řízení stran přestupku, který ji lze přičítat. Zavinění, jakožto další podstatnou stránku přestupku nelze přičítat nikomu jinému než toliko pachateli přestupku. Připouští-li zákon projednání přestupku v blokovém řízení i s mladistvým pachatelem, nutně musí presumovat i způsobilost a odpovědnost mladistvého pachatele za své konání v průběhu řízení.* Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil názoru Městského soudu v Praze sp. zn. 69 Co 325/2010, že úkony osob ve věku při dolní hranici mladistvých v blokovém řízení neodpovídají svou povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti těchto osob a že mladistvá (ve věku 16 let) nemohla jednat v blokovém řízení samostatně bez zákonného zástupce.

Krajský soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že žalobkyně, která měla v době spáchání přestupku 16 a půl roku, byla plně způsobilá k samostatnému jednání v přestupkovém řízení a k udělení plné moci Ing. M. J. I pokud by krajský soud připustil, že udělení plné moci k řízení o tomto přestupku nebylo přiměřené rozumové a volní vyspělosti žalobkyně spojené s jejím věkem, je nesporné, že zákonná zástupkyně žalobkyně byla současně s orgánem sociálně-právní ochrany dětí v souladu s ustanovením § 74 odst. 2 zákona o přestupcích o zahájení řízení o přestupku žalobkyně i o konaném ústním jednání vyrozuměna, byla jí oznámena rozhodnutí správních orgánů, avšak i ona zůstala v řízení zcela pasivní. Soudu tak není z námitky žalobkyně zřejmé, jaká její práva měla být postupem správního orgánu zkrácena.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 17. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně